

Sted

voltak, akik megszülettek,
voltak, akik meghaltak,
s voltak olyanok is,
akiknek mindez kevés volt.
STachura EDward

Hiába hívtál,
nem mentem csúszkálni a Visztulára,
s te illetlenül
átgyalogtál a park terítőjén,
melyre foltot olvasztott
a csatornapára,
belemosódtál a KÖDbe,
pontokká estél,
mint gyilkossá nagyított áldozata
a FILMnek,
amelyet mindketten szeretünk.

Szeretünk —
javítanál ki most,
mert nem igekötő az emberi élet,
nem a volt, van és lesz szánalmas függvénye . . .
a voltra mondható, hogy van,
a lesznek megfelelője a volt,
s a vannál se több a lesz:
ez a mi halhatatlanságunk . . .
Utolsó esélyünk — mondaná Csoóri Sándor,
sugallná mindkettőt Nagy László némasága.
Nekik hangoltad gitárodát
— hány éve már? —
Virággá vált az ember,
s a dallamok kaptárából
kirajzottak a méhek.
Aztán a húrok kettős sínpárján
elindult a fehér mozdony,
véres kézzel intettél utána,
négy ujjad —
világtájakra szóródó szikra,
az ötödik,
az élet cirkusz-jelképe,
megmaradt,
hogy fölmutathasd a halálnak.

Én valóban irigyeltelek,
Sted,

*hogy télen a telet,
tavasszal a tavaszt,
nyáron a nyarat,
ősszel az őszet szereted,
mert én mindig a tavaszt várom,
tavasszal is a tavaszt,
és ez valahol nevetséges.*

*Azt mondtad,
napfogyatkozás kellene ahhoz,
hogy ne nézz a napba,
(vagy, hogy doktori értekezést írjál).
Az égbolt kártyaasztalán,
mint nyert pénzt,
mégis egymásra csúsztattad
a holdat s a napot.*

*Verseket írnak Hozzád.
Ne bosszantson.
Tudom, hogy ezt akartad legkevésbé,
de szeretnek,*

*Sted,
élő élettal szeretnek . . .
És, ahogy írtad: minden költészet,
így vers a hallgatás is,
himnusz,
végtelen poéma . . .*

*Ígérem,
sírodhoz nem megyek soha,
és gyertyát se égetek érted,
lángjától megperzselődhet a nyírfa,
s a novemberi temetők
úgyis csak este nyolcig támadnak föl.*

*Befejezem.
A Körös menti gátórházban majd találkozunk,
akár egy hónapig is maradhatsz,
vagy tovább,
amíg a nap szemébe lehet nézni,
s nem szomorkodnak a parti füzek.*